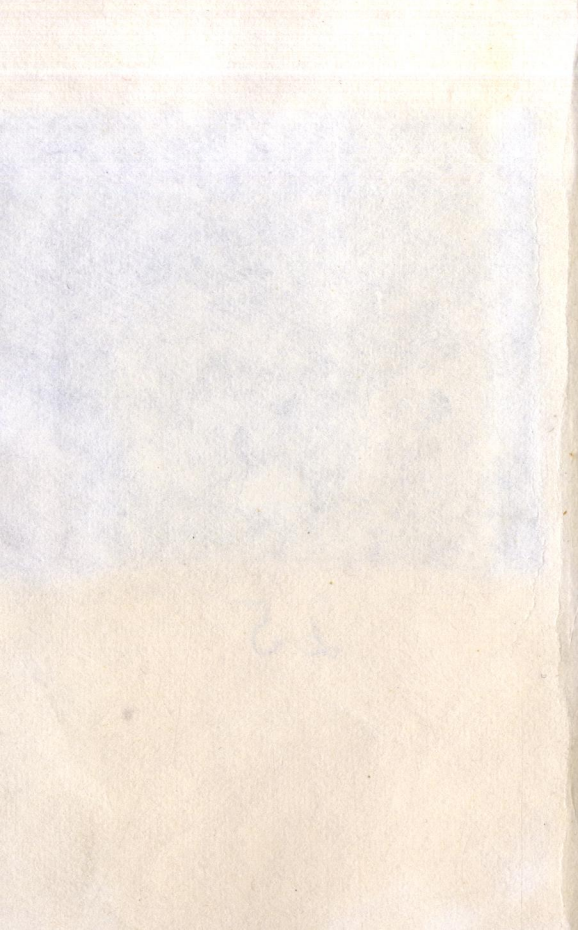


Ф. Лассаль

Про суть
конституції

переклав
Д. Франко



437 06

Мої Панове!

Жадано від мене, щоб я підняв ся якогось викладу для сего поважного збору, і я вибрав для нього такий предмет, що сам собою надасть ся до того, бо він передівсім на часі. Хочу власне говорити про суть конституції.

Заздалегідь зазначую, мої панове, що мій виклад буде строго науковий. Про те, або радше якраз для того не знайдець ся ніхто між Вами, що не міг би сего викладу від початку до кінця слухати і його вповні зрозуміти.

Бо правдиве знанє, мої панове, — а не завадить мати се все на тямці — не полягає ні на чім иньшій, як на ясній думаню, а ясність думаня без ніякого упередження виводить сама з себе все крок за кроком*), та власне для того

*) Очевидно, що для нинішнього розуміння справи такий висновок зовсім не науковий, бо науковість не висновує нічого сама з себе, а полягає поперед усього на ясній баченю фактів, а далі на ясній і докладній розуміню їх причин і наслідків. У Ляссаля се покутує тут як і де инде старий Гетелівський ідеалізм. І. Ф.

БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№ II- 34541

з непереможною силою ума приковує до себе уважного слухача.

Ота ясність думаня не вимагає проте від своїх слухачів зівсім жадного особливого упередження. Противно, тому що вона, як я вже завважив, полягає не на чім иньшій, як на усуненню всякого упередження в думаню і завдяки тій обставині все виводить само з себе, про те навіть вона не зносить жадного упередження. Вона не зносить і не вимагає нічого иньшого, як лиш аби слухачі не приходили з жадними якимибудь упередженнями, з жадними затверділими пересудами, але щоб розбирали предмет на ново, хоч би як часто вже думали або говорили про нього, так, немов би вони нічого основного про нього не знали, і проте принаймні на час розбираня відказали ся від усього того, що до тепер привикли були про сей предмет приймати за правду.

Зачинаю отже виклад питанєм: що таке констітуція? на чім полягає суть якогось державного устрою?

Мої панове, кождий чоловік говорить нині з вечера до ранку про констітуцію. Ві всіх часописях, ві всіх товариствах, у всіх гостинницях говорить ся без упину про констітуцію.

А про те коли поважно поставлю питанє: в чім лежить єство, понятє кон-
ституції, то бою ся, що зі всіх тих, хто гово-
рить про неї, лиш дуже небогато буде
в станї дати задовольяючу відповідь.

Не одного закортїло очевидно при
тім питаню заглянути до збірника пруських
законів за рік 1850 і там вишукати пруську
конституцію.

Але-ж Ви зараз побачите, що се не
була-б жадна відповідь на моє питанє.
Бо те, що там стоїть, се лиш окремий
зміст якоїсь означеної, в тім разї пруської
конституції, і жадним робом не може
дати відповідь на те, в чім лежить єство
і понятє якоїсь конституції загалом.

Коли я задам се питанє правникови,
то він менї на се дасть менше більше
таку відповідь: „Конституція, се угода,
заприсяжена між королем а народом,
котра установляє головні прінципи зако-
нодавства і правлїня в якімсь краю“. Або
з огляду на те, що бували й республі-
канські устрої, скаже він може таке:
„Конституція, се проголошений в якімось
краю основний закон, котрий установляє
організацію публичного права серед тої
нації“.

Та всі ті і їм подібні формальні прав-
ничі дефініції так само далекі від того,

щоб на моє питанє дати властиву відповідь, як і попередня відповідь. Бо всі ті відповіді містять у собі все лише зверхній опис того, як dokonує ся конституція і що вона робить, але не подають, що то таке конституція. Вони подають суди і признаки, по яких зверхно лиш і по правничому можна пізнати конституцію. Але вони зовсім не говорять, в чім лежить понятє і єство конституції. Проте лишают вони нас у цілковитій непевности що до того, чи і коли якась конституція зла або добра, можлива або неможлива, тривка або нетривка. Бо се все може впливати аж із понятя конституції. Треба отже наперед пізнати єство конституції взагалі, щоб знати, чи даний устрій відповідає йому і як з ним стоїть справа. Але як раз що до того лишает нас у цілковитій непевности той правничий, зверхній спосіб дефініювання, котрий так само можемо примінити до кожної першої лїпшої картки паперу, на якій підписує ся нарід або нарід із своїм королем укупі і котру окликує ся яко конституцію, не входячи в те, які прикмети посідає зміст тої картки паперу. Лише понятє конституції — а самі про се переконаєте ся, коли дійдемо до того понятя — єсть жерелом усякої штуки і філософії устрою

державного, які одначе аж потім, мов серед іграшки і самі з себе розвивають ся з того понятя.

Повторяю отже своє питанє: що таке конституція? в чім лежить єство, понятє конституції?

Тому що ми сего ще не знаємо — а мусимо се знайти, мої панове, шукаючи спільно — то послужім ся одною мето-дою, якої взагалї дуже добре все держати ся, коли ходить о те, щоб виробити собі ясне понятє про якусь річ. Ся метода, мої панове, дуже звичайна. Вона полягає на тім, що річ, якої понятя дошукуємо ся, порівнюємо з другою спорідненою їй, і тоді стараємо ся ясно й різко передумати ріжницю, яка обі сї річи ділить від себе.

Примінюючи отже сю методу питаю: чим ріжнять ся від себе закон і конституція?

Обоє, конституція і закон, мають очевидно в своїм єстві щось спорідненого з собою. Конституція мусить мати силу закона, вона отже також закон. Та вона не лише закон, вона щось більше, як закон. Отже єсть і тут також ріжниця. Що дійсно тут єсть ріжниця, що конституція єсть не лише самим законом, але

ще чимось більшим, можна-б показати на тисячних фактах.

І так Ви не вважаєте сего злом, мої панове, коли появляють ся нові закони. Навпаки, Ви знаєте, що се потрібне, щоб майже кожного року видавано більше або менше нових законів. А проте жаден новий закон не може бути виданий так, щоб не зміняв ні в чім дотепер існуючих правних відносин. Бо коли-б новий закон не приносив жадної зміни в дотеперішнім правнім стані, то він був би взагалі зайвий і не було-б зовсім треба його видавати. Отже зміну законів не вважаєте Ви нічим злим, а радше вважаєте її загалом правильною задачею управляючого тіла. Але коли так поступить ся з конституцією, то Ви вважаєте се злом і кричите: „Нам нарушують конституцію“. Звідки походить ся ріжниця? Ся ріжниця так безперечно ясна, що при деяких державних устроях узнано навіть правило, що існуючого устрою взагалі ні в чім не можна змінити; в інших, що його можна змінити не звичайною більшістю голосів, а виключно двома третинами законодавчих тіл; знов у пньших, що законодавче тіло навіть у злуці з іншими урядовими властями не може довершити переміни устрою, а коли-б воно

ухвалило зміну, то в тій цілі і то спеціально *ad hoc* мусять бути скликані нові збори з краю, щоб рішати про переміну.

У всіх тих випадках виявляє ся отже, що відповідно до загального почуття народів державний устрій має бути чимось сьвятійшим, тривкійшим і незміннійшим, ніж звичайний закон. Повторяю отже наново своє питанє: в чім лежить ріжниця між конституцією і звичайним законом?

На се питанє одержимо звичайно таку відповідь: конституція, се не лише закон, як усякий иньший закон, вона єсть основним законом краю. І зовсім можливо, мої панове, що в тій відповіді може криєть ся правда в неяснім вислові. Але власне через те, що спосіб вислову в тій відповіді неясний, не може вона нам так само принести багато користи. Бо тепер виринає знов питанє: чим ріжнить ся закон від основного закона? Ми отже знов стоїмо на тім самім місці, що й перед тим. Ми зискали лише нове имя „основний закон“, котре нам знов зовсім нінащо не здасть ся, доки не зможемо сказати, яка ріжниця заходить поміж законом а основним законом?

Стараймо ся отже зблизити ся до річи в той спосіб, що розберемо, які більше

менше ідеї містять ся в тій назві „основний закон“, або иньшими словами: чим основний закон мусїв би різнити ся від усякого иньшого, коли він має заслугувати на назву основного закона.

Основний закон мусїв би отже:

1. бути таким законом, що лежить глубше, як який иньший звичайний закон; на се вказує ім'я основний: щоб одначе бути основним законом,

2. мусїв би він бути основою инших законів, с. є, мусїв би виступати яко жерело всіх иньших законів, коли власне має творити їх основу. Основний закон мусить отже бути ві всіх иньших звичайних законах підставовим, ділаючим чинником.

3. Але якась річ, що має основу, не може по вподобі виглядати так або инакше, лише мусить бути такою, якою єсть. Її основа не терпить того, щоб вона була иньшою. Лише щось неосноване а тим самим і припадкове може бути не лише таким, яким є, але також і инакшим. Що одначе має основу, мусить конечно бути таким, яким єсть. Пр. планети посідають певний рух. Сей рух або має якусь основу, що кермує ним, або не має жадної. Коли-б не мав жадної основи, то був би рухом припадковим і міг би кожної хвилі

устати. Коли він одначе має якусь основу, іменно, як кажуть природознавці, силу притягання сонця, то тим самим сказано, що сей рух планет як раз через сю основу, с. є. притягаючу силу сонця, єсть означений і управильнений в той спосіб, що не може бути иньшим, як єсть. Отже в представленю основи лежить понятє „діяльної конечности“, творчої сили, котра щось нею самою основане робить тим, чим воно власне єсть.

Коли отже констітуція єсть основним законом якогось краю, то він був би — і тут, мої панове, проблискує нам перший промінь сьвітла — таким чимось, що треба-б ще близше означити або, як ми тимчасово знайшли, діяльною силою, котра всі правні урядження і всі иньші закони, які видають ся в тім краю, робить конечно тим, чим вони якраз є, так що від тепер жадні иньші закони в тім краю не можуть бути видавані, як лиш власне ті.

Але чи є щось таке в якімось краю, мої панове — і при тім питаню зачинає звільна сьвітло для нас в повні проблискувати — чи є щось таке в якімось краю, якась така нормальна, діяльна сила, котра на всі ті закони, які в тім краю видають

ся, впливає так, що вони в певних границях стають ся такими, якими єсть, а не инакшими?

Певно, мої панове, щось таке єсть, а тим чимось не є ніщо иньше, як дійсні відносини сили, що існують серед даної суспільности.

Дійсні відносини сили, що існують серед даної суспільности, се та чинно ділаюча сила, що так уставлює всі закони і правні урядження тої суспільности, що вони вже в своїй сути не можуть бути абсолютно иньшими, як єсть.

Спішу ся вчинити ся зовсім зрозумілим при помочи наглядного приміру. Правда, що в тім видї, який я надаю тому примірови, він буде рішучо неможливий. Але поминувши вже те, що може пізнійше покаже ся, як той сам примір в иньшій формі буде зовсім можливий, все-ж таки не розходить ся тут взагалі о те, чи сей примір може здійснити ся, лиш тільки о те, чого ми на нїм хочемо навчити ся, ходить о природу річий, яка-б показала ся, коли-би щось подібного настало.

Знаєте певно, мої панове, що в Пруссії лиш те правосильне, що проголошено в збірнику законів. Збірник законів дру-

кує ся в урядовій друкарни Декера. Оригінали законів переховують ся в певних державних архівах, друковані-ж збірники законів зберігають ся в иньших архівах, бібліотеках і магазинах.

Припустім тепер, що вибухає велика пожежа в роді гамбурської і що всі ті державні архіви, бібліотеки і також надворна друкарня Декера згоріли, та що се трапляє ся і в иньших містах монархії наслідком дивного сутіку обставин і то також не виймаючи книгарень та бібліотек приватних людей, де містять ся збірники законів, так що в цілій Прусії не було-б більше ні одного одніського закона в достовірній формі.

Ізза того нещастя був би край позбавлений усіх своїх законів і йому не лишалося би нічого иньшого, як утворити собі нові.

Чи-ж думаєте, мої панове, що в тім випадку можна би цілком по впадоби взяти ся до діла і творити самовільно нові закони, як кому якраз забагне ся? Подивім ся.

Я припускаю, що Ви скажете: Закони згинули, ми творимо тепер нові і не хочемо при тім уже більше королеви признати того становища, яке він до тепер

займав“, або навіть: „ми не хочемо признати йому вже більше жадного становища“.

Тоді сказав би король по просту таке: „Закони могли собі згинуті, але фактично я розпоряджаю армією і вона вирушить на мій приказ; фактично на моє жадане коменданти арсеналів і касарень видадуть гармати і артилерія вирушить з ними на вулиці, і я опертий на тій дійсній силі не позволю, щоб ви мені назначували пньше становище, нїм те, якого я хочу“.

Бачите, мої панове, що король, якого слухає військо і гармати, — що він є частиною констїтуції!

Або візьму таке, що Ви скажете: „Нас Прусаків 18 мільонів. Між тими 18 мільонами містить ся зникаючо мале число великих посїдачів землі зі шляхти. Ми не бачимо причини, задля чого би се зникаючо дрібне число великих посїдачів мало мати такий сам вплив, як усі 18 мільонів разом, і творило з себе палату панів, яка рівноважить постанови палати послів, вибраних цілим народом, або й відкидає їх, коли вони що варта“. Я припускаю, що Ви так говорячи сказали-б: „ми всі „пани“ і не хочемо рішучо жадної спеціяльної палати панів“.

Тепер, мої панове, великі і високо уроджені посїдачі земель не могли-б певно

наказати своїм хлопам вирушити проти Вас! Зовсім навпаки, вони ймовірно мали-б не мало праці, щоб передівсім спасати себе перед своїми хлопами.

Але великі дідичі зі шляхти мали все великий вплив на двір і на короля, і при помочи того впливу так само добре можуть послужити ся військом і гарматами, як коли би сі средства могучости стояли до їх безпосередного розпорядку.

Видите отже, мої панове: шляхта, вплив на дворі і у короля — се також часть конституції.

Або я припущу навпаки, що король і шляхта подали-б собі руки, щоб наново завести середньовічний цеховий устрій і то не лише для малого ремесла, як се дійсно перед кількома літами по части пробувано, але в такім виді, в яким він представляв ся в середніх віках, іменно для загальної продукції в суспільности, отже також для великого і фабричного промислу і для продукції машинової. Звісно Вам, мої панове, що великий капітал не міг би ніяк продукувати при середньовічній цеховій системі, та що великий і фабричний промисл та машинова продукція серед такого устрою не могли-б жадною мірою поступати наперед. Бо

після тої цехової системи існували прим. усюди законні обмеження ріжнородних а навіть і дуже з собою споріднених галузей праці, і жаден чоловік, що провадив якесь ремесло, не сьмів хоч би й два з них сполучити з собою. Муляр не посьмів би замазати жадної діри в тинку. Гвіздкарі й шлюсарі вели між собою безконечні процеси що до границь свого обосторонного ремесла, а той, що вибивав перкалі, не міг би давати занятя фарбівникам. Так само і скількість робітників, яку міг певний ремесник використовувати, була правно точно установлена, бо власне на кождім місці, в кождій галузи промислу і всі майстри могли давати занятя лише рівній, законно означеній скількості робучої сили.

Бачите, що вже з тих двох причин велика продукція, продукція машинами або цілим системою машин не могла-б ні на малий крок поступити серед цехової системи. Бо тота велика продукція вимагає, як услівя свого життя, по перше: злуки всіх найріжноріднійших галузей промислу в руках того самого великого капіталу, по друге: масової продукції і свободної конкуренції, а се значить, необмеженого і довільного уживання робучої сили.

Коли-ж одначе про те задумав би хтось нині завести цеховий устрій, що-ж вийшло би з того?

Панове Борзіг, Егелъс і иньші великі фабриканти перкалю, шовку і т. д. замкнули би свої фабрики і розпустили би робітників, навіть дирекції залізниць мусіли би зробити те саме, промисл і торговля мусіли-б зупинити ся, велике число ремесничих майстрів по часті з примусу, по часті добровільно розпустило би через те своїх челядників, і та ціла безконечна купа народу перетягала-б улицями, домагаючи ся хліба й праці, а за нею знов стояла би велика буржуазія, загріваючи її своїм впливом, додаючи відваги своєю повагою, піддаючи поміч зі своїх грошових засобів, і так розгорілась би боротьба, в якій побіду віднесло-б остаточно війсьکو.

Бачите отже, мої панове, що добродії Борзіг і Егелъс, взагалі великі промисловці — се часть конституції.

Або я припущу такий випадок, що правління захотіло би вхопити ся одного з тих правил, які рішучо підкопують інтерес великих банкирів. Правління хотіло би прим. сказати, що королівський банк не повинен, так як тепер, служити на те, щоб великим банкирам і капіталістам, які

вже й без того мають у руках усі гроші і весь кредит і які одинокі нині на свій підпис можуть у банку дисконтувати, с. є. одержати кредит, той кредит робити дешевшим, скоро він повинен служити до того, щоб і малому і середньому горожанини зробити кредит доступним — і коли б тепер надано таку організацію королівському банкові, яка-б за собою потягла ті наслідки, — чи могло би се удалося, мої панове?

Цевно, мої панове, що се не потягло-б за собою бунту. Але для теперішнього правління не було би се можливе до переведення. Бо від часу до часу, мої панове, правління опиняється в положенні уживати таких і такої маси грошових засобів, що воно не зважає на нагромаджувати їх в виді податків. В таких разі хапається вого крайнього способу зужиткувати гроші будучности, с. є, затагнути позичку і за те виставити державні папери. До сего потребує воно банкірів. Правда, що протягом часу більша частина державних паперів переходить знов у руки загальної посідаючої класи серед нації і малих капіталістів, але до сего треба багато часу. Та правління потребує гроша скоро і на один стіл або в коротких речинцях: тим часом потребує також посередників,

які йому тимчасово дають усі гроші і на свою голову беруть обов'язок розпродати з часом серед ширшої публіки державні папери, які вони за те дістають, зискуючи ще до того на піднесенню курсу, яке штучно вироблює тим паперам біржа. Тими посередниками будуть якраз великі банкири і тому правління не сьміє нині зірвати з ними.

Бачите отже, мої панове, що банкири Мендельзон, Шіклер, взагалі біржа — се також часть конституції.

Або прийму такий випадок, що правління хотіло би прим. видати такий карний закон, котрий, як се дїє ся в Китаю, карає батька того чоловіка, що допустив ся крадіжки. Се так само не вдалось би, бо тому занадто сильно противилось би загальне образование та загальне почуте. Всі державні урядники а також і тайні радники ломали би над тим руки, ба навіть і члени палати панів нарікали би на се. Отже бачите, мої панове, що в певних границях загальне почуте і загальне образование буде також частиною конституції.

Або покладім таке, що правління рішило би вправді взагалі задовольнити шляхту, банкірів, великих промисловців і капіталістів, але за те маломіщанам і робіт-

никам відібрати їх політичну волю. Чи се вдалось би, мої панове? Певно! Се може, на якийсь час уйти; се вже й показалося, що воно може уйти, та ми будемо мати пізнійше нагоду звернути близшу увагу на се питане.

Тепер приймаю той випадок у такій формі: хочуть маломіщанинови і робітники відібрати не лиш його політичну, але також і особисту свободу, се значить, хочуть оголосити його особисто за невільника, за чужу власність, за невідлучного від рілі, як се в дійсности було в многих краях за давніх, дуже давніх часів середно-віччя. Чи се пішлоб так легко, мої панове? Ні, і хоч би на се присягли ся навіть і король і шляхта і вся буржуазія, то все таки се не вдалось би! Бо в таких разі ви сказали би: Ми волимо радше дозволити позабивати себе на смерть, ніж таке стерпіти“. Робітники вже й без того, хоч би Борзіг і Егелс не замикали свої фабрики, вирушили-б на вулиці, а їм на підмогу весь маломіщанський стан, і через те, що їх спільний опір було би тяжко побороти, видите, мої панове, що в певних, хоча аж надто рідких випадках, Ви всі творите частину конституції.

От ми й побачили, мої панове, що таке конституція якогось краю:

а власне се істнує в якійсь краю фактичні відносини сили.

Але як стоїть тепер справа з тим, що звичайно називають конституцією, с. є, правовим устроєм держави? Ну, мої панове, Ви побачите зараз, як стоїть се діло.

Сї дійсні відносини сили записується на шматку паперу, дається їм писемний вираз, а як їх уже списано, то вони вже будуть не лише дійсною пропорцією сили, але також стали тепер законом, стали правною інституцією, і хто провинить ся проти неї, приймає кару!

Так само, мої панове, буде Вам само з себе ясным, як то поступається при списуванню тої дійсної пропорції сил, через що вона робиться законом.

Там не пише ся: добродій Борзіг, се частина конституції, добродій Мендельзон, се частина конституції і т. д.; се висловлюється далеко культурнішим способом.

Хоче ся прим. постановити, що всі і то нечисленні великі промисловці і капіталісти в монархії мають мати таку саму або й більшу силу, як усі міщани, робітники і селяни, взяті разом, то борони Боже написати се в тій отвертій і неослоненій формі! Але за те видається за-

кон, прим. октройований закон триклясового права вибору з року 1849, на основі якого весь край ділить ся на 3 виборчі класи відповідно до висоти податку, який виборці платять, а який очевидно назначує ся відповідно до величини їх капіталу.

Після урядових реєстрів, мої панове, які в році 1849 приняло правління вже по виданю трикласового права вибору, було в цілій Прусії:

3,255.600 правиборців,
які слідуючим способом розпадають ся на три виборчі класи:

до першої класи в цілій Прусії належало	153,808 виборців,
до другої	409,945 "
до третьої	2.691,950 "

Повторяю Вам, мої панове, що ті числа взяті з урядових реєстрів.

З того бачимо, що 153.808 дуже багатих людей мають у Прусії таку саму політичну силу, як 2,691.950 міщан, селян і робітників узятих разом; що дальше сих 153.808 дуже багатих людей і сих 409.945 середно багатих, які творять другу класу виборчу, мають два рази стілько політичної сили, як весь прочий народ узятий разом; дальше, що тих 153.808 дуже багатих людей і тільки половина з 409.945

виборців другої класи вже мають більше політичної сили, ніж проча половина мірно багатих другої класи і 2,691.950 третої, разом узяті.

Бачите з того, мої панове, що таким робом можна досягнути той сам вислід, як коли бив тім державнім законі написано по просту ось ті слова: богач має мати 17 разів більшу політичну силу, як усякий иньший горожанин, або стільки само, як 17 иньших.

Заки одначе видано сей закон три-класового права голосовання, істнувало вже перед тим загальне право голосовання, уставлене законом з 8. цвітня 1848 р., яке кождому горожанинови, чи то він богач, чи бідний, признавало таке саме право вибору, а через те й ту саму політичну спроможність брати участь у порішуваню напряду і ціли державної політики. Видите отже, мої панове, се сьвідощтво стверджує те, що я попередно вже сказав, іменно, що Вам, маломіщанам і робітникам, на жаль, досить легко відібрати Вашу політичну свободу, коли лише Вам не відбирає ся безпосередно і радикально Ваших особистих дібр, тіла і власности. Бо тоді Ви позволили собі легко і без труду відібрати право голосовання

і я не чув ще про жадну агітацію, де би жадано відновлення того права.

Хоче ся далше в конституції постановити, що мале число шляхотських дідичів має мати знов виключно для себе стільки сили, як усі богачі, маючі й безмаєтні, як усі виборці трьох клас, як нарешті весь народ разом узятий, — то знов борони Господи висловити се таким неотесаним способом, — бо тямте, мої панове, раз на все добре, що всьо виразне вважається ся неотесаним, — лише напишуть у тій справі з деякими маловажними додатками таке: з заступників старої й утвердженої земської власности треба утворити палату панів, якої згода доконче потрібна для важности постанов палати послів, що заступають весь народ. Се отже надає горстці старих земельних власників політичну спромогу зрівноважити навіть однозгідну волю цілого народу і всіх його клас.

А хочуть перевести те, щоб король для себе самого мав не лише стільки само, але ще й далеко більше політичної сили, як усі три виборчі курії, як цілий народ, зачисливши до того ще й власників землі зі шляхти, то роблять се ось як.

В 47 артикулі конституції вкладається таке: „Король обсаджує всі місця

в війську“, а в 108 артикулї конституції пише ся так: „Від війська не відбирає ся присяги на конституцію“. А до того артикулу додає ся ще й помічну теорію, яка на правду з нього бере свою головну основу, а власне теорію, що король супроти війська займає зовсім иньше становище, ніж супроти всякої иньшої державної інституції, що він, коли ходить о військо, не лише король, але також іще щось инше, щось особливе, таємниче і нікому невідоме, на означенє чого видумують слово „полководець“, і що наслідком сего палата псслів або весь народ не потребує зовсім журити ся про військо, не має права забирати голосу в полагоджуваню його справ і його орґанізації, а лиш має для нього достачати гроша. І треба признати, мої панове, що ся теорія в кождім разі має певну основу в 108 артикулї конституції. Бо коли конституція раз каже, що військо не присягає на ню так, як усі иньші державні урядники і навіть сам король, то-ж прецінь тим самим уже в принципі сказано, що військо стоїть поза конституцією і не має з нею нічого спільного та що воно тільки і виключно призначене для особи короля, а не для краю.

Скоро тільки се осягнено, що король сам обсаджує усі місця в війську і що

військо займає спеціальне становище супроти нього, скоро тільки се осягнено, вже король сам має не лише стільки само, але 10 раз більше політичної сили, як цілий народ разом узятий і то навіть тоді, коли би в дійсности сила краю була десять, двадцять і пятьдесят разів більша, ніж сила війська. Причина сеї позірної суперечности дуже проста.

Знаряд політичної сили короля, військо, стоїть зорганізоване і в кожній хвилі при купі, знаменито дисципліноване і в кожній хвилі готове вирушити в похід; навпаки, сила народу дримає, мої панове, і хоч би вона на правду була безмірно більша, вона незорганізована. До того для членів нації не все легко пізнати волю всього народу, а особливо ступінь рішучости, яку си воля осягнула або не осягнула; ніхто отже не знає на певно, скільки сторонників він знайде. Надто недостає народови тих знарядів зорганізованої сили, тих так важних підвалин конституції, про які ми вже згадали — гармат. Правда, купують їх за горожанські гроші, виробляють їх і безнастанно поліпшують лиш завдяки наукам, що розвивають ся серед горожан, серед суспільности, як фізики, техніки і т. д. Само вже їх істноване є найлучшим доказом, до чого довела

могучість горожанської суспільности, до чого довели поступи в науках, у техніці та в найрізномороднійших галузях фабрикації і ремесла. Та тут мимоволі пригадуєть ся нам вірш Вергілія: *sic vos non vobis!* Ви творите, але не для себе. А що гармати все роблять тільки для зорганізованої сили, то край знає, що ті діти і тих свідків своєї могучости побачив би звернених лиш проти себе. Отсе ті причини, ізза яких меньша, але зорганізована сила часто довший час удержує ся в перевазі над далеко більшою, але незорганізованою силою народа, доки нарешті народ наслідком безнастанного заряджування і кермування його справами в дусі якраз противнім його інтересам не зважить ся показати зорганізованій силі свою незорганізовану перевагу.

До тепер ми бачили, мої панове, як стоїть діло з тими обома конституціями якогось краю, з дійсною конституцією, з реальним, справдішнім станом переваги, що єствує серед даної суспільности, і з писаною конституцією, котру ми для відріжнення від першої можемо назвати картою паперу.

Дійсний державний устрій, дійсну конституцію, як Вам се стане зараз само

собою ясним, мав кожний край і в кождім часі і нема нічого хибнійшого, що вело би до таких хибних висновків, як широко розповсюджена і загально пануюча думка, що конституція або устрій державний, се властивість новітніх часів. Навпаки: як кожде тіло має з konieczности якусь будову, якусь конституцію, добру чи лиху, так само конечно та неминуче має й кожний край свою реальну будову або конституцію. Бо-ж прецінь у кождім краю мусять конче існувати якісь фактичні відносини суспільних сил.

Коли на довгий час перед французькою революцією минулого століття серед абсолютної законної монархії у Франції Людвік XVI. декретом з 3. лютого 1776 зніс повинність, що відносила ся до будови вулиць і накладала на селян обов'язок за дурно будувати вулиці й дороги, і намісь сього запровадив податок для покриття коштів будови доріг, який падав також і на шляхетські землі, опер ся сему французький парламент і заявив: *Le peuple de France est taillable et corvéable á volonté, c'est une partie de la constitution, que le roi ne peut changer*, по руськи: народ французький (розумій — неупривілейований, найнизший)

можна по вподобі обтяжати податками і повинностями; се часть констітуції, якої король не в силі змінити.

Видите, мої панове, тоді вже так як і тепер говорено про констітуцію і то таку, якої король не може змінити. Очевидно, що констітуція, а власнете, що тут видавано за констітуцію, себ то право самовільно обкладати податками і повинностями найнизшу верству народа, не стояло в жаднім якімсь спеціальнім документі обік усіх прав краю і найважніших принципів управи, але се був по prostu вираз дійсного стану переваги в середньовіковій Франції. Найнизший народ був у середніх віках справді такий безсильний, що його по вподобі можна було обтяжувати податками і повинностями; відповідно до тих відносин сили поступувано все і нарід був усе обтяжуваний. Той дійсний хід подій дав початок т. зв. прецеденційним випадком, які ще доси в Англії а в середніх віках усюди грають велику ролю в питаннях констітуційного характеру. При тім дійснім обтяжуваню часто, як се инакше не могло бути, висловлювано сю дійсність, що нарід можна так обтяжати. Сей вислов давав початок державно-правній засаді, на яку часто потім в подібних випадках відкликувано ся. Часто також якій будь особлившій обставині, якої жерелом був

дійсний стан переваги, надавано вираз і признане на пергамені. Се витворило т. зв. franchises, свободи, права, привілеї, статуту якогось стану, ремесла, місця і т. д.

Всі ті факти, прецеденційні випадки, державно-правні засади, пергамени, свободи, статуту та привілеї творили разом констітуцію краю, а всі разом не творили нічого иньшого, як простий і неослнений вираз реального стану переваги, який існував у тім краю.

Отже дійсний устрій державний або констітуцію мав кождий край у кождім часі. Те отже, що дійсно властиве новим часам, се взагалі — а дуже важно зазначити се як найточнійше — не дійсні констітуції, але констітуції писані або просто шматки паперу.

Ми бачимо, що в нових часах видно у всіх державах стремління утворити собі писану констітуцію, яка в однім документі, на одній картці паперу має обняти і утвердити всі інституції і засади управи в краю.

Звідки походить се замітне змагане новітніх часів?

Се знов дуже важне питанє і тільки з відповіді на нього може показати ся, як треба поводити ся при такім ділі, як творенє констітуції, який напрям треба надати своїм думкам з огляду на утво-

рені вже конституції і як дивити ся на них; одним словом, лиш із неї виявиться всяка конституційна штука і конституційна мудрість.

Питаю отже: звідки походить примітне змаганє нових часів творити писані конституції?

Ну, мої панове, звідки се може походити? Очевидно лише звідти, що серед дійсного стану переваги, який панує в нутрі даного краю, зайшла зміна. Коли-б серед стану переваги в якійсь суспільности не була зайшла жадна зміна і коли-б той дійсний стан переваги був ще старий, то неможлива і немислима річ, щоб та суспільність відчувала потребу нової конституції. Вона лишилась би при старій: що найбільше зібрала-б її розкинені частини в однім одинокім документі.

Якже-ж dokonується та зміна в дійснім стані переваги серед якоїсь суспільности?

Представте собі собі прим. у середніх віках державу рідко заселену, як взагалі всі тодішні держави, під пануванням одного князя і з шляхтою на чолі, до котрої належала-б більша часть рілі й землі. Наслідком того, що населенє нечисленне, може лиш дуже мала його часть займати ся промислом і торгівлею, бо без порівняня більшої части людности треба до управи рілі, щоб добути конечні

польові продукти. Тому що поле й земля в найбільшій часті остають ся в руках шляхти, тим то й людність, що живе в ріжнородних відносинах і займає ріжні степені, як ленники, комірники, дідичні арендарі тої шляхти і т. д., знаходить заняті і пристановище по дворах: але всі ті відносини стремлять до того одного, щоб сю людність зробити залежною від шляхти і приневолити її до того, щоб творила ленну дружину шляхти і брала участь у її колотнечах. З надвишки польових продуктів, які йому приносять добра, удержує шляхтич на своїм замку крім того ще дружинників, чурів і всякого рода войовників.

Князь із свого боку не може в сути річи протиставити силі шляхти жадної реальної могутости, як лише поміч тих шляхтичів, які мають добру й непримушену волю, — бо змусити їх йому дуже тяжко — повинувати ся його покликови до загального ополчення, і поміч тих малих і крайне нужденно заселених міст, про які впрочім нема що й згадувати.

Якими отже прикметами, мої панове, визначаєть ся устрій такої держави?

Се виходить ясно з тих реальних відносин сил у тім краю, над якими ми що йно застановляли ся.

Устрій буде отже становий, шляхта буде першим з кожного огляду пануючим станом. Без її згоди князь не буде міг розписати ні одного сотика податку, супроти шляхтичів не буде він займати иньшого становища, як лиш *primus inter pares*, як перший між рівними.

І такий справді, мої панове, був устрій Прусії і більшої частини держав у середніх віках.

Тепер одначе візьмим такий випадок: населенє росте з кожним роком, промисл і ремесла починають цвісти і через те дають конечні средства удержання для нового зросту людности, що починає заповнювати міста. Капітал і грошеве багатство зачинає тепер розвивати ся в руках міщанства і міських гільдій. Що-ж тепер настане?

Ото зріст міського населеня, незалежного від панів, котрого інтереси радше противні тамтим, зараз виходить на користь князеві: воно побільшує ряди здібних до оружя людей, що стоять йому на услуги; завдяки помічним засобам міщан і цехів, які мусіли багато терпіти від безнастанних спорів шляхти і які в інтересі торгівлі та продукції бажають собі спокою й забезпеченя своєї свободи а також і упорядкованої юрисдикції в краю, отже

тим самим підпомагають князя грошем і військом, — завдяки тим підмогам може князь, кілька разів сего запотребує, придбати собі відповідну військову силу, без порівняння більшу від сили опірної йому шляхти. Ті князі будуть отже тепер чимраз більше обмежувати могутність шляхти і відмовлять їй права воювати на власну руку; коли шляхтич порушить краєвий закон, то його замок зруйнують, і коли наконець з бігом часу промисл і грошеве багатство та населенє краю достаточнo розвинуть ся, щоб дати князеви спроможність утворити собі постійне військо, звелить той сам князь своїм полкам ударити на палату панів, як то зробив Великий Електор, або Фрідріх Вільгельм I., котрий закликав: *je stabilirai ma souveraineté, comme un rocher de bronze*, с. є. я утверджую свою незалежність, немов скалу з криці. Дальше він знесе всяку вільність шляхотського стану від податків і відбере панам право ухвалювання податків.

Видите, мої панове, як то знов зі зміною дійсних відносин сили змінив ся також і устрій державний: тепер уже повстало абсолютне князівство або королівство.

Князь тепер не потребує списувати нової конституції; задля сего князівство

само занадто практичне. Князь має в своїх руках фактичне средство могутости, постійне військо, котре становить дійсну конституцію тої суспільности, і князь і його сторонництво висловляє се сам з протягом часу, називаючи край „державою мілітарною“.

Шляхта, що тепер далеко не в силі остояти ся супроти князя, мусіла вже давно покинути звичай держати у себе воєнну дружину. Вона забула про давню суперечку між собою і королем, забула, що він був їй рівним, перенесла ся в більшій часті із своїх давних замків до столиці князя, щоб там побирати пенсії і побільшувати блиск і повагу князя.

Та за той час розвивають ся промисл і ремесла чим раз більше, а з їх розцвіттом зростає населенє.

Здаєть ся, що той поступ усе тільки виходить на користь князеві, який через се може побільшувати постійно своє військо, а до того ще й прилучує ся бажанє зайняти всесвітнє становище.

Одначе нарешті розвій міщанської верстви доходить до таких велитеньских розмірів, що князь тепер не в силі більше, навіть і при помочи постійного війська, в тім зрості могутости міщанства брати участь в рівній мірі.

Кілька чисел зробить Вам, мої панове, сю річ яснійшою.

В році 1657 мав Берлін 20.000 мешканців. Менше більше в тій самій порі при смерті Великого Електора виносила армія між 24 а 30 тис. людей.

В році 1803 має Берлін уже 153.070 мешканців.

В році 1819, 16 лїт пізнійше, має Берлін уже 192.646 мешканців.

В тім році 1819 як знаєте, після закона з вересня 1814 року, котрий ще до нинї удержав ся а котрий нам хочуть видерти, краєва оборона не належить до постійного війська — в тім отже 1819 році виносило постійне військо 137.639 людей.

Як бачите, постійне військо стало коло 4 рази більше, ніж було за часів Великого Електора.

Та за те число мешканців Берліна стало звиш у девятеро численнійше, як було тоді.

Але тепер починаєть ся ще зовсім иньший розвиток.

В році 1846 виносять — числа всюди взяті з урядових жерел — населене Берліна 389.308 мешканців, отже коло 400.000, отже два рази стільки, як в році 1819. За

27 років число мешканців Берліна — тепер виносить воно, як знаєте. 550.000 — більше чим подвоїло ся.

Постійне військо виносило навпаки в році 1846 знов тільки 138.810 людей супроти 137.639 людей з року 1819. Воно отже стануло на місці, далеко від того, щоб могло разом з міщанством відбути той величезний поступ.

Нарівні з тим велитенським розвитком зачинає міщанство почувати себе самостійною політичною силою. З тим розвитком населення йде рука в руку ще величнійший зріст суспільної заможности, йде дальше так само великий розвій наук, загального образования і загального почуття, тої другої часті конституції, про яку ми вже згадали вище. Міщани кажуть тепер: „Ми не хочемо довше бути масою опанованою, без волі; ми хочемо самі панувати і князь має лише відповідно до нашої волі володіти нами і кермувати нашими справами“.

Коротко сказавши, мої панове, реальні, дійсні відносини сили, що стояли в тім краю, змінили ся.

Або иньшими словами: серед такої суспільности настає — день 18. марта 1848. року.

Бачите, мої панове, що тим самим стало ся фактично те, що ми на початку нашої розвідки навели яко примір неможливий до здійснення. Ми прийняли тоді такий випадок, що суспільність наслідком пожежі втратила свої закони. Тепер їх не спалив огонь, а знищив вир бурі.

„Народ повстав,
Зняла ся буря“.

Коли серед якоїсь суспільности відбула ся побідоносна революція, то вправді всяке приватне право існує далше, але всі постанови публичного права лежать в руїнах або мають тільки провізоричне значінє і треба їх творити на ново.

Настала отже konieczність утворити нову писану конституцію, а сам король скликав народні збори до Берліна, щоб утвердити нову писану конституцію, як говорило ся зразу, або як говорено пізнійше, умовити ся що до неї.

А при яких обставинах буде доброю і тривкою писана конституція?

Очевидно, що лиш в тім одинокім випадку, мої панове, як се само з себе випливає з цілого нашого виводу, коли вона відповідає дійсній конституції, реальним, у краю 8 усталеним відносинам сил. Де писана конституція не відповідає дійсній,

там мусить прийти до конфлікту, якому не можна зарадити і підчас якого писана конституція, сей шматок паперу, мусить улягти дійсній, на правду існуючим у краю відносинам сили.

Що-ж отже супроти того слід було робити тоді?

Треба було передівсім утворити не писану, але дійсну конституцію, с. є усталені в краю реальні відносини сил треба було змінити, і то змінити на користь міщан.

Правда, д. 18 марта показало ся, що сила народу в кождім разі тепер більша, ніж сила постійного війська, бо по довгій, кривавій боротьбі військо мусіло уступити.

Та я вже перше звернув Вашу увагу на дуже важну обставину, іменно на ту різницю, яка заходить поміж силою постійного війська а силою народу, і яка потягає за собою той наслідок, що сила війська, хоч в дійсности менша, далеко сильнійше ділає на протязі часу, ніж в дійсности більша сила народу.

Ся різниця, як собі пригадаєте, походить відси, що сила війська зорганізована, а сила народу незорганізована. Сила війська проте тому, що вона кождої хвилі готова до борби, мусить ділати сильнійше на протязі часу і вдержати ся на полі битви

проти хоч би й більшої, але незорганізованої сили народу, котрий лише в дуже рідких хвилях великого заворушення збиває ся в одну купу.

Коли отже перемога з 18. марта не мала бути з konieczности знов безхосенною для народу, то треба було сю перемогну хвилю використати в той спосіб, щоб так перетворити зорганізовану силу війська, аби її більше вже не можна було ужити проти народу, як простого знаряддя переваги князя.

Треба було прим. час служби жовнірської обмежити на 6 місяців, час, який з одного боку після запевнень найбільших військових поваг вистарчає вповні, щоб жовнір міг набрати як найдокладнішого військового утворення, а який з другого боку за короткий, щоб серед жовнірів міг виробити ся окремішний кастовий дух; вкінці час, якого короткий протяг потягає за собою власне таке постійне відновлюване війська народними силами, що через те воно з війська княжого стає військом народним.

Дальше треба було постановити, що всіх нижчих офіцерів що найменше до майора включно не мають іменувати з гора, лиш що їх має вибирати собі само військо, в тій цілі, щоб також і офіцерські місця не обсаджувано людьми ворожо

настроєними супроти народа і щоб не дати почину до того, аби військо перемінювалося на сліпий знаряд у руках князівської сили.

Так само треба було жовнірів за всякі провини з виємком чисто мілітарних ставити перед звичайні горожанські суди, щоб вони навчилися вважати себе за щось спорідненого з народом, а не за щось відрубного, за якусь окремішню касту.

Так само треба було всяке стрільне оружє, всі гармати, що прецінь мають служити до оборони краю, наскільки вони не потрібні дня військових вправ, віддати на переїхавок міським, народом вибраним зверхникам. З одної частини тої артилерії треба було утворити артилерійні секції місцевої оборони, щоб тим способом і гармати, ся так важна часть конституції, перейшли в руки народа.

З усього того, мої панове, на весну і в літі 1848 року не зроблено нічого, і чиж можете ще дивувати ся, що мартова революція в жовтні 1848 знов була здавлена і пропала без хісна? Певно, що ні, се був якраз конечний наслідок того, що не настала жадна зміна в реальних, дійсних відносинах сили.

Князі, мої панове, мають далеко ліпшу службу, ніж Ви! Слуги князівські

не бувають ніколи такими проречистими бесідниками, якими часто бувають слуги народу. Але вони практичні люди, і добре прочувають інстинктом, о що де йде. Пан Мантайфель не був ніяким великим бесідником, але за те був практична людина! Коли він у жовтні 1848 розігнав народні збори і на вулиці викотив гармати — чим він тоді зачав своє діло? Може укладанням реакційної конституції? Борони Боже, до того потребував він часу! Він навіть сам у грудні 1848 року дав Вам досить ліберальну, писану конституцію. Але від чого він зачав зараз тоді в жовтні, яке було перше правило його поступування? Ви-ж, мої панове, добре пригадуєте собі се: він зачав тим, що взяв ся розоружувати горожан і відбирати їм усяку зброю. Видите, мої панове, розброїти побідженого, се головне діло для переможця, коли він не хоче, щоб боротьба кожної хвилі вибухла на ново.

На дочатку нашої розвідки, мої панове, ми дуже поволи доходили до тої цілі, щоб пізнати насамперед понятє конституції. Може се навіть кому видавало ся занадто повільним. Але за те Ви вже самі здавна мусіли завважити, що від тоді, коли ми пізнали те понятє, ми крок за кроком доходили до найбільше неспо-

діваних консеквенцій, і як ми сі річи тепер пізнали далеко лїпше і яснїйше і зовсім не так, як инші, ба навіть ми дійшли до таких консеквенцій, які здебільшого зовсім суперечать тому, що загальна опінія приймає в тій справі за правду.

Тепер ще мельком кинемо оком на кілька тих консеквенцій.

Тільки що я доказав, що 1848 року не примінено жадного з тих правил, які треба було конечно ужити для викликаня зміни в дійсних відносинах сили в краю, щоб зробити з княжого війська військо народне.

Правда, було поставлене внесене, що мало вести до тої мети, т. зв. Штайнове внесене, що було першим кроком на тій дорозі; воно жадало, щоб примушено міністерство видати до армії приказ, щоб усі реакційні офіцери подали ся до димісії.

Та Ви пригадуєте собі, мої панове, що ледви народні збори в Берліні прийняли те внесене, а вже вся буржуазія і половина краю закричала на все горло: „Народні збори мають радити над констітуцією, а не нападати на міністерство, не тратити часу на інтерпеляції. Нехай не доторкають ся справ, що належать до езекутиви“. І немов на огонь кричали всі: „Укладати констітуцію, лиш констітуцію!“

Бачите отже, мої панове, що ціла буржуазія, половина краю, що так кричала, не мала жадного і найменшого поняття про єство конституції!

Уложенє конституції на письмі — се була річ найменшої ваги, бо се, коли конче о те ходить, можна зробити за три доби — се слід було робити на самім кінці; коли за се взяли ся на самім початку, то сим зроблено як найменше.

Перемінити реальні, дійсні відносини сили в краю, взяти ся за ексекутиву, так цупко взяти ся і фактично тає перетворити її, щоб ніколи вже самотійно не могла стати проти волі народа — се було тоді найважнійше, се було перше услівє, щоб писана конституція могла бути тривкою.

А що се не стало ся в пору, тому не полишено народнім зборам навіть настільки часу, щоб могли уложити конституцію, а лиш розігнано їх при помочи незломаних засобів сили тої самої ексекутиви.

Друга консеквенція. Припустім, що тоді не розігнано би народні збори і що тоді вони були би дійсно осягнули своє і випрацювали та усталили конституцію.

Чи се було би змінило стан річий в їх основі?

Борони Боже, мої панове, а доказом сего було те, що на правду стало ся. Народні збори вправді розігнано, але король з полишених ними паперів оголосив д. 5. грудня 1848 р. конституцію, яка в більшій частині своїх точок дійсно зовсім відповідала тій конституції, якої ми повинні були надіятися перед скликанням народних зборів.

Тепер отже сю конституцію оголосив сам король, йому її не накидувано, лише він сам видав її добровільно, стоячи перед нами як переможець. Тепер отже, здавалося, повинна була ся конституція тим більше числити на свої життєві сили.

Борони Боже, мої панове! Се було неможливе! Коли у Вас у саду стоїть яблінка і Ви завісите на ній карточку, на якій напишете: се смоква — чи через те яблінка стала смоквою? Ні, і хоч би Ви зібрали всю свою службу, ба й усіх мешканців краю і веліли їм голосно і сьвято присягнути: се смоква — то все таки дерево остає тим, чим було, а се покаже ся в найближшій році, бо воно вродить яблука, а не фіги.

Так само, як ми бачили, має ся річ з конституцією. Те, що написано на картці паперу, зовсім байдуже, коли воно

протривить ся дійсному станову річий, ре-
альним відносинам сили.

Король на картці паперу сам 5. гру-
дня 1848. року згодив ся на велику часть
концесій, та всі вони протривили ся дій-
сній конституції, себто реальним, дійсним
средствам переваги, які король задержав
у своїх руках без ніякого ущербу. І тою
самою конечністю, яка лежить в законі
тяжкості, мусіла дійсна конституція крок
за кроком перемагати писану конститу-
цію.

І так, хоч конституцію з 5. грудня
1848. прийняли ревізійні збори, мусів ко-
роль зараз зробити зміну, завести октройо-
ваний закон трикласового вибору з 1849
року. При помочи сойму утвореного на
основі того виборчого закона пороблено
дальше ряд найважніших змін у консти-
туції, щоб лише король міг 1850 року
заприсягти їх, а коли він заприсяг їх,
зачали ся аж тоді зміни на добре! Кож-
дїський рік від 1850 року зазначає ся
такими змінами.

Хоругов, що перебула сто битв, не
може бути така подіравлена та пошар-
пана, як наша конституція!

Третя консеквенція. Ви знаєте, мої
панове, що в нашім місті єсть партія,
якої органом єсть „Die Volkszeitung“ —

партія, кажу, яка не вважаючи на все з якоюсь горячковою трівогою громадить ся довкола тих фалатків хоругви, довкола нашої дїравої конституції, партія, що називає себе звідси „вірноконституційною“ і має собі боевий оклик: „Держімо ся конституції! На милість Божу, конституції, конституції, помочи, ратунку, горить, горить“.

Мої панове, скільки разів Ви побачите без огляду на те, де й коли, що виступає якась партія, яка за боевий клич бере собі оклик тривоги „держати ся конституції“ — що будете з того заключати? Питаю Вас, мої панове, не як людей наділених волею; звертаю ся з сим питанням не до вашої волї. Питаю Вас тільки, як мислячих людей: що Ви будете змушені заключати з тої прояви?

Ну, мої панове, не потребуєте бути конечно пророками, щоб собі в такім разі все з найбільшою певністю сказати: ся конституція певно вже на ладан дише, вона вже так добре, як мертва; не мине й кілька літ, а її вже певно не стане.

Причина проста. Де писана конституція відповідає дійсним, існуючим у краю відносинам сил, там сего оклику не чути ніколи. Таку конституцію кожний обминає здалека і береже ся чим будь наруши в

її. Нікому не прийде охота зачіпати таку конституцію, бо б'я на тім дуже зле вийшов. Де писана конституція годить ся з реальними, дійсними відносинами сил, там ніколи не лучить ся така проява, щоб одна партія зробила своїм боевим кличем оклик держати ся при конституції. Де чути такий оклик, то се певний і неохибний знак, що се крик тривоги; иньшими словами, що в написаній конституції все ще містить ся щось таке, що суперечить дійсній конституції, дійсним відносинам сил. І де та суперечність справді єсть, там писана конституція — ні Бог, ні жаден крик не допоможе — завсїгди і невідмінно пропала!

Можна її змінити сяк або так, на лїво або на право, але такою як вона єсть, вона не може лишити ся. Якраз сей клич, щоб її держати ся, доказує се для всякого чоловіка, що привик ясно думати. Її можуть перемінити на право, коли зміни доконає уряд, щоб писану конституцію погодити з фактичним станом переваги зорганізованої сили суспільности. Або виступить незорганізована сила суспільности і докаже на ново, що вона сильнїйша від зорганізованої. В тім разї пересуне ся і перемінить ся конституція на лїво о стілько, о скілько вперед була пере-

сунена на право. Але в кождім випадку теперішня конституція пропала.

Коли Ви, мої панове, сей виклад, який я мав честь виголосити перед Вами, не лише затямте і старанно передумаєте, але також, роздумуючи безупинно, розвинете до найдалших консеквенцій, то дійдете до зрозуміння всякої конституційної штуки і мудрости. Питання конституційні, се первісно не питання права, а питання сили; дійсна конституція якогось краю лежать лише в реальних, фактичних відносинах сил, що існують у тім краю; писані конституції лиш тоді стійні і тривкі, коли докладно відповідають дійсним відношенням сил серед суспільности — се принцип, який будьте ласкаві собі затямити. Сей принцип розвинув я перед Вами нині лише зі спеціальним освітленням військової сили — раз тому, що короткий час не позволяв мені на щось більше, а друге, що військо, сеж найбільше рішаче і найважніше средство зорганізованої сили. Але-ж Ви зрозумієте, що зовсім так само має ся річ з організацією судових урядників, адміністраційних і и. Вони теж средства зорганізованої сили серед суспільности. Затямте собі добре, мої панове, мій виклад, а як колись знайдете ся в положеню, що будете мусіли самі собі нада-

вати конституцію, будете знати, як при тім поступати і як то, коли хочемо змінити в чім фактичні відносини сил, нічого не докажемо записанем білої картки паперу.

Поки що і тимчасово, для щоденного вжитку, Ви з того викладу, мої панове, й самі довідаєте ся, хоч я Вам про се анї словом не споминав, яка то потреба викликала нові військові предложеня, іменно побільшене війська, якого від Вас домагають ся. Ви самі прийдете до того, самі знайдете те найважнійше, властиве жерело, з якого виплили оті проекти.

Князі, мої панове, мають практичних слуг, не проречистих бесідників, а практичних людей, які-б і Вам придали ся дуже а дуже!





и 34. 571

Ф $\frac{\text{II}}{\text{Л-264}}$

Ф. Лассаль

Що єсть
конституції

переклав
Л. Франко